

INNUENDO

ellenszélben

Grand
Selection

TARA MONTI

TARA MONTI

önmagáról:

Voltam újságíró, fotós, tudósító, filmes. Egy ideje könyves vagyok, s jól van most ez így. A legboldogabb Afrikában voltam, azt hiszem. Szerelmes vagyok a Tengerbe. Életem két legtökéletesebb pillanatát hajón éltem át. Most éppen egy erdőben lakom.

A Facebookon megtalálász.

„Egy kiállításon találkoztunk. Névjegyet nem adtunk egymásnak, én kérdeztem, ő válaszolt. Aztán elküldte a regényeit és egy linket az afrikai élményeihez. Az afrikaitól rögtön belezúgtam, így hát rávettem magam a regényekre.

A *La Mattanza* és az *Innuendo* olyan hangon szól, amit naponta vágynék hallanai.

Azóta folyton könyörgök, mint egy kisgyerek, hogy »Mesélj!«, néha meg bekeményítek: »Most akarom olvasni az Afrika végét!«.

Barátnőm, nagyon várom a *Macskakövet!*”

Katona Ildikó

Afrikáról, Kubáról itt olvashatsz Tarától:

montitara.wordpress.com

„Ezt a könyvet nem lehet nem szeretni. Izgalmas, fordulatos, miközben megnevettet, elgondolkodtat. Rádöbbsent, hogy tulajdonképpen épp úgy részese vagy a gyorsan változó világnak, mint a regény hősei és eltűnődsz, vajon te hogyan viselkednél, ha ilyen kalandba, bűnténybe keverednél.”

P. István

„Az első kiadást rongyosra olvastam, azt hiszem, ennek is ez lesz a sorsa. ☺”

L. Annamária

„A La Mattanza elolvasása után összepakoltam a hátizsákom és egyedül nekivágtam a tengernek. Valódi Sorsfordulónak bizonyult az az út. Kíváncsi-an várom, hogy ez a könyv mit művel velem, mire vesz rá.”

W. Eszter

„Kedvelem Tara Monti mesélőkéjét, iróniáját, humorát, akárcsak a figuráit, akik sosem csak fekete-fehérek, hanem izgalmas, esendő emberek.”

F. Máté

„Tara Montit olvasni olyan, mint a tengerben úszni. Hideg, meleg, sima, tajtékos, kék, zöld, ringat, felráz, suttog, kiabál, mindig másmilyen, mindig élő.”

A. Laura

Tara Monti

INNUENDO

ellenszélben

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

*Míg nap van az égen, homok a földön,
Míg partra zúg a hullám a föld peremén,
Míg szél van és csillag és szivárvány az égen,
Míg a hegyek a síkra nem omlanak,
– Hé!,
Mi kitartunk.
Ha addig élünk is,
kitartunk.*

(Queen: Innuendo)

I.

INNUENDO

MÁR VAGY TÍZ PERCE BÁMULTA a monitoron kimerevített képet. Tudta, ha hozzáér az egyik gombhoz, a mozdulatlan, tátott szájú férfi összecsuplik a képernyőn. Vér önti el az arcát, arccal a sziklás földre csapódik, ordítása elhal. Teste még ráng néhány pillanatig, majd meghal. Épp elégszer látta a felvételt. Iszonyatos, értelmetlen halált örökített meg a kamera.

– Legyen vágókép, vagy indítsunk ezzel?

Nolan Rianon válasz helyett rágyújtott aznapi sokadik cigaretájára. A monitorra fújta a füstöt, ami néhány másodpercre eltakarta előle a teli torokból ordító férfi képét. Odakint elvétve még mindig felugattak a fegyverek. Megborzongott, hasogatott a feje. Érezte, hogy megint elkapja a maláriás roham. Hiába szedte rendszeren a gyógyszert, sőt egy ideje már az előírtnál jóval nagyobb adagokat tömött magába, a szervezete egyszerűen nem reagált többé. Mindaddig megúsza, hogy mások jelenlétében törjön rá a láz, de nem is ez aggasztotta. Attól ijedt meg igazán, hogy hosszú percek óta fogalma sincs arról, hogy a földgolyó melyik részén, melyik háborújának kellős közepén van éppen.

– Indítsunk ezzel – mondta végül. – A szöveget már felvettük. Frankkel még kimegyünk egy körre, éjjelre készen leszünk. Valami azt súgja, ma még lesz egy nagy dobásunk. – Miközben szédelegve felállt, feldöntötte a számozott kazettákkal teli tábori asztalt.

– Hagyd a fenébe, majd én összeszedem. Pocsékul nézel ki – mondta a technikus. – Szerintem le kéne feküdnöd, és hagyni a francba. Holnap is csak ugyanazt a rémséget fogod látni, ha kimész. Megvár.

Nolan tudta, hogy igaza van. Ám azt is tudta, holnap gyakorlatilag használhatatlan lesz a malária miatt.

Az operatőr, vállán a kamerával, megkocogtatta a dzsip hátsó ajtaját.

– Ha tényleg ki akarsz ma még menni, akkor jó lenne indulnunk.

– Oké. Mehetünk.

Nolan eloltotta a cigarettát, ösztönös mozdulattal ellenőrizte sokrekeszű mellényének zsebeit. Sárfoltos inge izzadtan tapadt a hátára. Fekete haja csapzott volt, zöld szeme köré mély árkokat rajzolt a kimerültség. Csak ezt az estét kell megúszni, és a holnapot. Utána végre visszaindulhatnak. Honnan is?

– Hol is vagyunk most? – vigyorgott az operatőrre.

Frank Yarn vállat vont:

– Nem mindegy? Itt is csak lőnek.

Odakint még csak szürkült, de tudták, hogy hamarosan minden átmenet nélkül rájuk sötétedik. Ruhájuk alá szivárgott a párálló föld forró nedvessége. Nolan mégis fázott. A kamera zümmögésére igyekezett koncentrálni, s mintha metronóm lenne, hozzáigazította a lépseit. Az operatőrrel összeszokottan mozogtak, már szavak nélkül is értették egymást. Frank körbepásztázta a vidéket a kamerával, majd hirtelen az égnek fordította: az egyre sötétedő égbolton torkolattüzek, rakéták fénye villant.

Nolan a meleg párában is reszketett. Megszaporázta lépteit, de alig száz métert tett meg futólépésben, amikor menthetetlenül rá-
tört a hidegrázás. Nem volt visszaút. Összekoccantak a fogai. A bo-
zót szélén megállt, hogy összevonja magán a vászonmellényt, de re-
megett a keze, és egyre riadtabban észlelte, hogy képtelen uralni a
testét. Valahonnan nagyon távolról hallotta Frank hangját, de mire
felfogta, hogy társa azt ordítja: *Vigyázz!*, már késő volt. Csak tom-
pán érzekelte a húsába csapódó golyót, és fázott, nagyon-nagyon
fázott, majd miközben szinte hangtalanul összeroskadt, egy másod-
percre úgy érezte, valaki igazán megállíthatná a szalagot, és a mo-
nitorra merevíthetné, mint nem sokkal ezelőtt ő tette a halálra ítélt
harcossal. Utolsó gondolata szinte megnevettette: micsoda képtelen
hülyeség megfagyni ebben a dögmeleg bozótosban!

A CNN éjféle híradója pár órával később harsány hírrel kezdő-
dött: A felkelők, akik vérdíjat tűztek ki minden egyes külföldi új-
ságró fejeére, lelőtték Nolan Rianon haditudósítót. Napokig minden
hírműsor elején azt mutogatták, ahogy a bozót felé oson, magas,
szikár alakja kissé meggörnyed, egy pillanatra visszaneéz – itt a hatás
kedvéért kimerevítették a képet, majd kockáról kockára lelassítva
mutatták, amint a lövedék feltépi a vállát, a vér az arcára fröccsen,
majd arccal előre a sziklás földre bukik, és összerándul a teste.

Arra később sem tudott visszaemlékezni, hogy került a világ másik
végére, Atlantába. Valamiféle vad száguldás derengett, aztán kékes
fények villódtak a szeme előtt időtlen időig, érthetetlen szavak
zsongtak körülötte, valaki franciául szólongatta, de nem tudott vá-
laszolni. Bábeli pokolba került – vagy egy nemzetközi misszióra? Az
egyetlen világos emléke egy följe hajoló szakállas arc, aki hibátlan

brit akcentussal közli vele, hogy most leveszik a lélegeztetőgépről, és kihúzzák a csövet a torkából. Arra is emlékezett, hogy bólintott, oké, húzzák ki. De semmi többre.

Kora tavasz volt, azt látta a kórházablakon beszüremelő fényből, és nagyon fázott. Mintha öröktől fogva a hideg rázná. Aztán jött egy doktor, s mint egy gyengeelméjűvel, közölte: Atlantában van, kórházban, rossz bőrben ugyan, de most már úgy fest, hogy megmarad. Ennek örömeire feltett neki néhány kérdést: neve, kora, születési helye?

Engedelmesen válaszolt: Nolan Rianon. Harmincnyolc éves. New Orleans.

– Csak azért kérdem, mert jó sokáig kómában volt.

– És ha tudom a nevem, a korom és a születési helyem, akkor nem károsodott az agyam? – mosolyodott el bágyadtan.

– Mindenesetre jó jel, ha az ember rendelkezik a legalapvetőbb információkkal önmagáról – vizionozta a mosolyt az orvos. – Emlékszik, mi történt magával?

– Fáztam. Csak a hidegre emlékszem.

– És arra, hogy hol történt?

Nolan a plafonra meredt. Minden erejével azon volt, hogy megválaszolja ezt a nagyon egyszerű kérdést.

– Nem – ismerte be végül. – Fogalmam sincs, hol jártam.

– Ez máskor is előfordult már? A korábbi helyszínekre emlékszik?

– Mindegyikre.

– Mióta csinálja?

– Tíz éve.

– Úgy értesültem, gyakorlatilag megállás nélkül esett egyik háborúból a másikba. Itt az ideje, hogy befejezze. A sebesülésén és a maláriáján kívül a totális kimerültség is szerepel a repertoárján.

– Hogy kerültem Atlantába?

– Úgy, hogy magas az árfolyama. Sokat érhet a cégének. Majd elmondják a kollégái. Amióta nálunk van, valaki mindig itt strázsál a kórházban. Két hétig majdnem minden hírműsor magával kezdődött. De egy ideje már lekerült a toplistáról, mert felment az olaj ára, komoly pánik van a tőzsdén, ráadásul több földrengés is volt, Floridán pedig végigsöpört a hurrikán.

Nolan megpróbált felülni, de sikertelenül. Mintha húzta volna vissza az álmot. Az ágy szélébe kapaszkodott.

– Ne ijedjen meg, ha folyton aludni akar. Ez a maga állapotában természetes.

– Beszélék álmomban? – kérdezte hirtelen Rianon, és végre sikerült felemelnie a fejét a párnáról.

A doktort meglepetten nézett rá. – Érdekes, hogy ezt kérdezi. Igen, néha beszél. Elég összefüggéstelenül. Ha már így szóba került, leginkább egy szót emleget. Innuendo.¹ Mit akar ez jelenteni?

– A fenébe! – hanyatlott vissza Nolan. – Semmit. Ez csak egy régi dal címe. Valahányszor maláriás roham tör rám, mindig ez dübörög a fejemben.

Azt már nem tette hozzá, hogy nem csak akkor. Hanem valahányszor félt, valahányszor fel akart adni valamit, valahányszor a megfutamodás szélén állt, valahányszor a padlón volt, valahányszor szeretett vagy gyűlölt. Olyankor megszólalt benne ez a dal. Soha senki nem tudta, hogy magabiztos, kemény páncélja alatt holmi dalocska zümmögi a magáét, már-már himnusszá növe. Természetesen még magában sem nevezte volna himnusznak. Sosem gondolt így rá.

¹ Innuendo – a Queen együttes egyik száma. Jelentése: nyugtalanító sugalmazás, sugallat

Hiszen csak egy dal volt. Semmi több. Szövege zavaros-költői, zenéje eklektikus.

Mindössze rávezette valamire, egyszer régen.

Hosszú éjszakák elé nézett.

A fiú egyszerűen irtózott a *véglegesség* szótól. Ezért nem érezte sem a súlyát, sem a jelentőségét. Nolan Rianon, aki örökös kívülállóként szemlélte a világot, soha semmit nem érzett és nem tartott véglegesnek. S mivel ez jobb (vagy rosszabb) napjain őt magát is bosszantotta olykor, hát néha megpróbált legalább belekóstolni.

Az apja azt mondogatta mindig, hogy egyetlen dolog végleges csupán, a halál. Körülbelül ez volt az összes hagyatéka. Miatta kellett otthagyniuk a várost – egész egyszerűen tönkrementek. Nolan Rianon apja jó nevű festő volt, ám halála után derült ki, hogy csak adósság maradt utána, sőt, a még meglévő képeit is törlesztés gyanánt festette. A nagyvilági, bohém élet után feleségének és tizenhárom éves fiának végig kellett néznie, ahogy a szó szoros értelmében elvisznek a fejük fölül mindent: képet, bútort, televíziót, hifiberendezést, szőnyeget, asztalt; elárverezik a házat. Hirtelen kikoptak mellőlük a barátok is. Mrs. Rianon pedig összeszorított foggal vett két buszjegyet Irish Valley-be, ahová sohasem vágyott, de ahol az egyik nagybátyja épp pincérnőt keresett ócska, út menti csehójába.

Nolan, remélvén, hogy apjának igaza volt, és az életben tényleg soha semmi sem végleges, hónapokig azzal a gondolattal ébredt a kocsmá melletti kis házban, hogy talán épp aznap ér véget ez a felfoghatatlan száműzetés.

Irish Valley.

A *fianna*.

Valahányszor már felnőttként Irish Valley-ba autózott, megállt a lápos tóvidék partján futó keskeny úton, letekerte az ablakot, és beszívta a semmi máshoz nem hasonlító, párás, meleg illatot. Amikor kiskamaszként odakerült, úgy csapta arcon a föld kipárolgása, hogy azt hitte, menten megfullad. Az első pillanatban gyűlölte, félt a láptól: szokatlan neszeitől, a helyiek által annyit emlegetett lidércfényektől, és az emberek furcsa beszéde is idegenül csengett számára. Mintha Isten csupa különös alakot költöztetett volna Irish Valley-be, ahol némely törvényt nagyon is szigorúan vettek, más szabályokra pedig fittyet hánytak.

Irish Valley-t valamikor a 20. század elején, a nagy bevándorlási hullám idején alapították az óceánon átkelő, északi írek, akik hiába próbáltak megtelepedni New Orleansban, nem jártak szerencsével. Egyre messzebb húzódtak a bandaháborúktól nyughatatlan várostól, végül kétfalunyi ember úgy döntött, saját várost épít. Zárt közösségük számtalan szokást megőrzött, s mivel a lápvidék gátat szabott a terjeszkedésnek, épp csak annyira fejlődött és növekedett, hogy végül az legyen, ami: egy ír kisváros az amerikai délen, beledermedve az óhazából hozott legendákba, tradíciókba, dallamokba.

A gyerekek kelta regéken nőttek fel, s ezeket adták tovább generációról generációra. Az idősebbek még ulsteri ízzel beszéltek, ír módra főztek, esküdtek, temettek, ír zenére táncoltak, mulattak. Vasárnaponként katolikus misére mentek, esténként pedig a négy pub, azaz kocsmá valamelyikében élték zajos társasági életüket, ahol régi ír balladák, kocsmadalok és a modernebb idők jeleként a U2 számai bömböltek. Jól elvoltak egymás közt. Saját elemi iskolájuk volt, s Nolan legnagyobb bánatára nem sokkal az ő érkezése előtt avatták fel az új középiskolát is.

Nyár végén az anyja leült mellé, és egyszerűen csak annyit mondott:

– Nem akarlak áztatni. Itt maradunk.

A gyerek bólintott. Nem mert sírni az anyja előtt, akinek arca megfakult e néhány hónap alatt, szemében kihunyta a csillogás, és a ruháiból mindig sörszag áradt, amikor éjfél után hazajött.

– Nézd csak – mutatott hirtelen a lép felé az asszony –, milyen szépek a fények! Apádnak tetszene.

– Nem haragszol rá?

Sosem felejtí el az anyja arckifejezését. Előbb megkeményedett, aztán ellágyult.

– Nem. Már nem. Tudod, nagyon izgalmas volt vele élni. És ez a hely is izgalmas. Majd meglátod. Egyébként a ház mögötti kertben láttam agyagot. Ne hagyj abba a gyurmázást – mindig így mondta, ha valaki agyagot formázott –, apád nem örülne neki.

Nolan legszívesebben ráordított volna, hogy magasról tojik rá, minek örülne az apja, de valóban szeretett agyagozni. Ez volt az első dolog, ami végre felkeltette az érdeklődését ebben az elátkozott völgyben.

A második John Cormack volt.

Az autószerelő műhely körül csellengve fedezte fel a fiatal férfit. A nagyon magas és vékony termetű, vállig érő sötét hajú, szakállas alak azonnal lenyűgözte. Főleg a homlokán végighúzódo sebhely tűnt titokzatosnak. Azt rebesgették, háborús veterán, aki megjárta Vietnámot, de ahhoz túl fiatalnak tűnt. Harmincöt körül járhatott, és Nolan úgy képzelte, a háborús veteránok mind öregek. Ráadásul John Cormack hippí volt, mintha véletlenül itt felejtették volna

a hatvanas-hetvenes évekből, de ez a legcsekélyebb mértékben sem zavarta. Autószerelő volt; már amikor dolgozott, és nem az életfilozófiáját csiszolgatta, amely egyébként roppant egyszerű volt: élni és élni hagyni. Furamód az egész város békén hagyta. Ha elromlott a kocsijuk, hozzá vitték javítani, kivéve, ha nagyon sürgős volt a dolog, és nem értek rá kivárni, hogy John Cormacket megszállja az ihlet.

Nolan egészen meglepődött, amikor egy vele egykorú fiú tűnt fel a hippiszerelő-filozófus körül, s kiderült, hogy a fia. Brian tejfehér bőrrel, vörösseszőke hajával valószínűtlenül festett a mindig koszos műhelyben. Állandóan többedmagával járta a várost és a vidéket. Furcsa, titokzatos légkör vette körül a kis csapatot. Ők hatan voltak a város „urai”: Brian Cormack, Bernard O'Connor, Donald Kennedy, James Henessy, Mitch Daniels és Tony Moreno. Ez utóbbi olasz volt ugyan, de a családja már vagy húsz éve telepedett Irish Valley-be, ki tudja, miért. Nolan később nem minden irónia nélkül mondogatta, hogy Irish Valley-ben a Moreno Pizzeria jelentette a modern idők kezdetét.

– Ők hatan a fianna – mutatott utánuk egyszer John Cormack.
– Tudod, mi az?

Nem. Nolan nem tudta, de ennek a hippinek nem szégyellte bevallani. Az ulsteri király válogatott vitézekből álló serege volt a fianna. A vitézek rengeteg hőstettet vittek véghez, kezdte okítását a hippis, és amint belefogott a mesébe, azonnal letette a franciakulcsot. És csak mesélt, mesélt véget nem érően a legendabeli fiannáról, amelynek tagjai csak jó célért harcolhattak, a síríg kitartottak egymás mellett, hitszegés, árulás nem fordulhatott elő soraikban. Kemény próbákat kellett kiállnia annak, aki közéjük akart kerülni, és élete végéig hűséggel tartozott a seregnek.

Nolannek tetszett a rege, csak azon derült hangosan, amikor John Cormack odaért, hogy minden harcosnak egyben kiváló költőnek kellett lennie, és kívülről kellett fújnia a tizenkét kötetes költészettant – a hat kamasz egyike se tűnt poétának. Azon is jól szórakozott, hogy a hat fiú mindegyike kapitányként viselkedett, noha a vezérük minden kétséget kizáróan Brian Cormack volt.

Ősszel a középiskolában összekerült velük. Nem kereste senki társaságát, ettől aztán rögtön érdekessé vált mindenki szemében. A fianna alkotta az iskola elitcsapatát, együtt kosárlabdáztak, egy asztalnál ültek az ebédlőben, amelyhez más nem ülhetett le. Nolan néha iskolán kívül is összefutott Briannel, hiszen valósággal odaszokott a Cormack-műhelybe. Érezte, hogy a fiúk árgus szemekkel figyelik minden megnyilvánulását, tudta, hogy „nyomoznak” utána.

Akkoriban egyébként minden gyerek nyomozósdit játszott, mert az FBI időnként rajtaütésszerűen végigrontott a városon, az Államokba szökött IRA-terroristákat kerestek, de Nolan tudomása szerint soha sem találtak IRA-katonát az Ír Völgyben, jóllehet páran – nem is kevesen – határozottan szimpatizáltak az anyaországi mozgalommal. Az, hogy egy protestáns hosszabb ideig időzzön arrafelé, szinte elképzelhetetlen volt.

Aztán egy napon, amikor Nolan annyira belefeledkezett John valamelyik csodálatos történetébe, hogy észre sem vette a köréje gyűlt fiúkat, akik szintén csöndben, áhítattal hallgatták a regét, Brian a vállára tette a kezét, s állat kicsit felszegve megkérdezte, akar-e a fianna tagja lenni. Nolan zavarba jött, és vállat vont. Annyira tetszett neki a Tara, a szent hely védelmezőiről szóló, épp akkor hallott legenda... És akkor és ott egy pillanatra kedvet érzett, hogy egyike legyen az ulsteri király vitézeinek.

– Ki kell állnod a próbát – figyelmeztette Brian.

Megérezte, ez lehet az a pillanat, amikor befogadják. A fiannába pedig épp annyira vágyott, mint amennyire gyerekes ostobaságnak tartotta.

Valaki hangosan felkacagott a magasban. Nolan felnézett a műhely melletti fára, amelynek koronája szinte átkarolta a Cormack-házat, és az egyik vastag ága hídként vezetett az emeleti lakás ablakaihoz.

– Hang nélkül kell végigfutnod az erdőn. Ha csak megreccsen egy száraz ág a talpad alatt, véged. Aztán ezek a majmok beásnak a földbe, és lándzsákkal támadnak rád. Ha túléled, olyan magas botot kell átugranod, mint amilyen te magad vagy – világosította fel egyre közelebről szólva a csúfondáros hangocska.

Végül egy vékony kislány csusszant le a fáról. Amolyan copfos Tom Sawyer. Karja csupa karmolás, farmervászon kertész nadrágja szakadozott, arca, keze szénporos. Viszont a mozdulatlan, meleg levegő szinte örvénylett körötte.

– Finn! – Apa és fia egyszerre mondta ki a nevet, az előbbi örömmel, az utóbbi elgyötört sóhajjal.

– Finn! – ismételte szinte kórusban az egész fianna, és Nolan legnagyobb derűtségére némi pánikot észlelt a „nagyfiúk” szemében.

– Még buzerálhattad volna egy kicsit a gépemet, kibírtuk volna nélküled ezt a délutánt – nyögte bosszúsán Brian. – A húgom – tudatta Nolannel.

– Finn? – csodálkozott Nolan.

– Fiúnak készült – nevetett John Cormack. – Rádadásul szőke hajjal született, és azonnal szopni kezdte az ujját, ezért hát nem volt szívem más nevet adni neki.

Ekkor Nolan Rianon már jártas volt annyira a kelta regékben, hogy tudja, Finn annyit jelent: szőke hajú, és a mondabeli vitéz

valahányszor tudni szeretne volna a jövődöt, hüvelykujját a szájába dugta. A tudást is onnan szopta ki.

A kislány azonban – olyan tízéves forma – sötéthajú volt, rettentően sovány, de korához képest magas, és a temperamentuma meglehetősen fásaszónak tűnt. Barna szemében zöldes villámok cikáztak, egy pillanatra sem tudott nyugton maradni, s lehetett akár mekkora kapitány Brian, a „Cormack-vár” úrnője ez a csitri volt.

Alaposan megkeserítette a fianna életét, amelynek immár Nolan is tagja lett. Kiállta a kemény próbát, felesküdt, hűséget fogadott, de a kis vakarcs mindig kinevette. Brian úgy érezte, húga nem más, mint isten büntetése. Csakhogy félárvák lévén, egy hippi apával, aki normális nevelésre teljesen alkalmatlan volt, és nem is mutatott hajlandóságot, hogy beletanuljon a konszolidált szülőszerepbe, a kislányt gyakorlatilag Brian nyakába varrta a sors, az apa és az élet. Más választásuk nem volt hát, fiúsították és befogadták.

Ami azt illeti, olykor hasznát is vették. Akkoriban lett kötelező tantárgy az informatika, a számítógép azonban némelyiküknek legyőzhetetlen szörnyet jelentett. A tízéves Finn ezzel szemben nagyon is otthonosan mozgott ebben a közegben, mintha tényleg az újjából szopta volna ki a tudást. Valóságos fenomén volt. Szétszerelt, átprogramozott mindent, ami a keze ügyébe került, az iskolában végül felmentették az informatikaórák látogatása alól, mert a tanárok nem tudtak lépést tartani vele. Néha szórakozásból összekutyulta az iskolai nyilvántartást, hogy aztán egy-két gombnyomással megmutassa, milyen egyszerű is lett volna rendet rakni.

Ő talált mindenféle érdekes dolgot az interneten a fiúknak, Donaldnak például úgy csinált kedvet a számítástechnikához, hogy megmutatta, miként szörfözhet egyik szexoldalról a másikra. Rádadásul

Finnt tulajdonképpen nem érdekelte az informatika, noha mindenki biztos volt benne, hogy sokra viszi ezen a téren. Ő csak szóra-kozott. Merő kíváncsiságból. Amit halálosan komolyan vett, az a festészet volt.

Nolan, aki néha nagyon is vágyta a magányt, és változatlanul szeretett „gyurmázni”, észrevette, hogy ilyenkor Finn szívesen látatlankodik körülötte. A kislány tele volt kérdéssel, és amíg a formázásról, festésről, agyagozásról volt szó, egész jól kijött a tökmag-gal. Csakhogy azt a kislányt soha senki nem tanította, nem nevelte, nem zabolázta, ezért aztán rettentően idegesítő volt, hogy mindent kimondott, amit gondolt. Nolan néha úgy érezte, Finn tulajdonképpen nem is hozzá beszél, csak hangosan gondolkodik, hangosan teszi fel magának a kérdéseket, mint aki megszokta, hogy úgysem tud megfelelni rájuk senki. Ha a fiú véletlenül válaszolt neki, Finn összeráncolt homlokkal nézett rá.

Egyszer – Finn lehetett úgy tizenkét éves – azt mondta az agyag-gal viaskodó fiúnak:

- Jó lesz annak, akivel majd beszélgetni tudsz.
- De hiszen most is beszélgettünk – csodálkozott Nolan.
- Nem. Te is mondod a magadét, meg én is. De te nem azt csinálod és mondod, amit gondolsz. A fiúkkal sem vagy úgy, mint azok egymással.
- Te sem, mégis folyton rajtunk lógsz.

Finn vállat vont.

- Mert nincsenek más barátaim.
- Na látod. Nekem sincsenek.
- De én nem hazudok nekik. Te meg azt mondod, hiszed ezt az egész fiannát, közben pedig... Fogalmam sincs, miért csinálod... – Nem tudta befejezni a mondatot. Végül is csak egy túl okos tizenkét

éves kislány volt, aki ugyan már érezte, de megfogalmazni még nem tudta az emberi természetben rejlő visszásságot.

Nolan megsértődött. Finn vészesen közel került a lelkébe rejtett véglegességfóbiához, amiről azt hitte, épp legyőzi a fianna segítségével. Ettől fogva minden egyes találkozásuk óriási veszekedésbe torkollott, soha többé nem találtak hangot egymással.

A Rianon család észrevétlenül beilleszkedett Irish Valley életébe. Hogy mennyire így volt, arra Nolan csak akkor döbbsent rá, amikor leérettségizett. A fiannának szembe kellett néznie fennállásának első válsághelyzetével: az útjaik nem egyfelé futottak többé. Nolan Rianon, Brian Cormack és Bernard O'Connor egyetemre és főiskolára mentek, mindhárman New Orleansba. Tony Moreno beállt dolgozni a családi pizzériába, Donald Kennedy csapos lett, James Henessyt az istennek sem tudták lebeszélni a seregről, tengerészgyalogos akart lenni – Nolan szerint megülte az agyát a fianna-romantika –, Mitch Daniels pedig kitanulta az autószerelést, no nem a lerobbant Cormack-műhelyben.

Nolan kezdetben szobrászatot tanult, de aztán belátta, legjobb esetben is csak közepes művész lehet, márpedig erre nem vágyott. Viszont jól írt, így hát nyeret, lovat váltott, újságírást, nyelveket, politológiát tanult, és már csak a maga kedvére „gyurmázott”. Brian Cormack mérnökhallgató lett, aki eltökélten arról ábrándozott, hogy hatalmas építkezéseket fog irányítani, és előbb-utóbb saját tervezőirodája lesz. Mintha egész élete, minden törekvése arról szólt volna, hogy mindenáron és mindenképpen másként éljen, mint John Cormack. Rendesen öltözködött, makulátlanul tiszta ingeket viselt nyakkendővel, havonta nyiratkozott; a fess yuppie szerelésben pompázó fiúról senki meg nem mondta volna, hogy az apja csapzott

hippi. Bernard O'Connor jogra járt, és a maga csöndes, szívós módján minden látható erőfeszítés nélkül vette az akadályokat.

A következő problémával akkor szembesültek, amikor Finn úgy tizenhat-tizenhét éves lett. Szép sorban mindegyik fiú belészeregett. Ezt természetesen a világerő sem ismerték volna be, ám amikor James Henessy megkérte, hogy menjen el a tiszté avatási ünnepségére, mert éppen nincs nője, s ez nagyon ciki a katonatársak előtt, a biztonság kedvéért az egész fianna Finnel tartott. Utána a kocsmában Brian rögtönzött egy példabeszédet arról, miért nem szabad házi nyúlra löni, s aki megteszi, annak levágja a farkát. Épp eléggé zűrös csaj a húga, mondta, nem kell, hogy bomlassza a fiannát.

Nolan, akinek a kelleténél mindig kettővel több nője volt, remekül szórakozott ezen. Finn tényleg szép lány lett, ezt szakértőként meg is állapította, a természete azonban mit sem változott: örökösen harcra kész, túl éles eszű, túl nyughatatlan ezekhez a fiúkhoz, akiket kizökkentett a fianna ólmelegéből. Finn kinevette szent szokásaikat, amelyekhez felnőttként is elszántan ragaszkodtak, s így a vitézek előbb-utóbb kimerültek mellette. Nolan viszont szerette nézni a lányt, amikor rajzolt, olyankor mintha kicserélték volna, s a keze alól kikerülő vonalak mind azt sugallták, hogy létezik egy másik Finn is, létezik egy másik, különbejáratú világ is a lány számára. Csakhogy Finn saját kénye-kedvére járt ki-be a két világot elválasztó ajtón, s valahányszor Nolan betolakodott volna a „rajzosba”, azonnal az orrára vágta azt az ajtót.

Mire lediplomáztak, a három fiú már nem vágyott vissza Irish Valley-be. Épp elég közel van New Orleanshoz, hogy bármikor leugorjanak a lápvídekre, mondogatták a többieknek. Nagyratörő terveikhez nagyváros kellett. Nolan a felfutóban lévő *Time Signal*

újságírója lett, Brian belépett egy tervezőirodába, Bernard meg a legjobb ügyvédi irodában kapott állást. Donald nősült meg legelőbb, aztán Tony Moreno. A fianna azonban szent volt. Kéthetente összejöttek, s hiába múltak az évek, a gyerekkori szövetség varázsa mit sem kopott.

Aztán Nolan nem sokkal a huszonhetedik születésnapja előtt, s pár hónappal anyja hirtelen halála után, bejelentette, hogy megnősül. Épp ő, akit a nyugtalanság majd szétfeszített, s azon járt folyton az esze, hogy rég kinőtte New Orleans-t is, mehetnék tombolt benne. Mintha gyerekkori csalódását akarta volna orvosolni, amiért évekre egy olyan isten háta mögötti helyre számúzték, mint Irish Valley, ahová most már, hogy anyja halott, látogatóba sem kell kijárnia, ha nem akar.

Négy év. Valójában mindössze ennyit élt itt, s mégis, mennyire beléivódott. Egyszer elhozta Susant, már miután egy részeg éjszaka és egy fergeteges szeretkezés után beleegyezett, hogy jó, feleségül veszi. „Milyen romantikus hely.” Ezt mondta Susan. Megpróbálta a lány szemével nézni a vidéket, s kelleetlenül elismerte, hogy valóban az. Bár... Brian és Finn talán nem mindig találta romantikusnak, hogy egy koszlott műhely fölött laknak, egy álmodozó apával, aki rapszodikusán gondoskodik vacsoráról, tiszta ruháról, és esténként marihuánát szív. Miként ő sem rajongott a pub mellett düledező házért, még ha idővel meg is szokta.

Ha elveszi a legjobb iskolákba járatott, jómódú Susant, nem ide hordja már a kocsiját javíttatni Mitch Danielshez. Tisztában volt vele, hogy Susan kezdettől fogva gyűlölte a fiannát, mert sosem hódíthatta meg, noha mindegyik fiú a nyálát csorgatva bámulta, amikor bemutatta nekik. És gyűlölte a fiannát, mert egy másik nőt befogadtak, sőt... Susan Finnt utálta a legjobban, mert ritka és futó

találkozásaik során pontosan érzékelté, hogy Brian tiltása ellenére valaki épp mindig szerelmes a lányba.

Vajon Finn lefeküdt-e valamelyikükkel? – futott át néha Nolan agyán.

Finnt sosem szerették Irish Valley-ben. Annyira más volt, mint az itteni lányok, hogy pusztán már ezért is rossz híre volt a völgyben. Bár Nolan tudomása szerint helybéli fiúval kamaszkorában kezdett utoljára, s csak a vak nem látta, hogy Bernard évek óta eszemen-ten szerelmes belé, annál több pletyka keringett zűrzavaros szerelmi életéről. Az egyetemi campusok kiváló terepként szolgálnak az ef-féle kalandokhoz, ezt saját tapasztalatból tudta, márpedig az elmúlt évek során Finn megjárta néhány intézményt.

Susannek meg kell majd szoknia néhány dolgot, szögezte le ma-gában. Cserébe... Cserébe? Itt megállt egy pillanatra és eltűnődött. Mit adhat cserébe Susannek, azon kívül, hogy feleségül veszi? A vég-legességet?

Viszont Susan öröme határozottan jólesett neki, áradó, büsz-ke, vidám menyasszonykodása pedig nap mint nap figyelmeztette, hogy ideje megfeledkeznie bizonyos főbiáiról, amelyek egyike ép-pen a véglegességtől való irtózás. Végül is szerette Susant. Az pedig kifejezetten ajzotta, hogy Dersen papa mindent elkövetett, hogy lebeszélje egyetlen leányát egy jöttment írrel kötendő házasságról.

– Te annyira utálod az öreget, hogy még a lányát is hajlandó vagy elvenni, csak hogy megüsse a guta – vigyorgott Brian Cormack.

Később Nolan Rianonnak gyakran eszébe jutott ez a beszélgetés. Aznap jött meg a levél a CNN-től, s benne azonmód feltámadt a nyughatatlanság.

– Csupa jót teszek a világgal – vonogatta a vállát Nolan, és a szíve mélyén tényleg az a gonoszkodó képzelgés élt, hogy jövődöbeli apósa gutaütést kap mérgében.

– Már nem sok időd maradt.

– Az idő relatív fogalom.

– A hülye húgom is mindig ilyesmiket mond ahelyett, hogy falvédőre hímezné a bölcsességeit. Akkor összehívhatom holnapra a fiannát?

Nolan szétnézett a rendetlen műteremlakásban. Félkész agyagszobrok, vázlatok, szétszórt papírok, a számítógép körül tornyosuló jegyzetfüzetek, örökösen bevetetlen, óriási franciaágy. A földszinti klubból, ahogy a kocsmát emlegették nagy előkelően, állandóan felszűrődött a zene: dzsessz, ragtime, dixieland, mikor mi, hol halkabban, hol hangosabban, szinte már el sem tudta képzelni, hogy csendben is dolgozhatna. Azt sem tudta elképzelni, hogy nem Brian Cormack lakik majd közvetlenül alatta, hanem a cselédség – legalábbis úgy emlékezett, jövődö otthonának földszintjét a háztartási alkalmazottak lakják, többek közt egy igen csinos szobalány, aki nek Susan épp ma mond fel, mert ő néhány napja a kelletténél hosszabb ideig legeltette rajta a szemét.

– A fiannát? – fordult vissza Brianhez. – Persze, holnap jó lesz. Marad időnk kijózanodni szombatra.

– Amikor aztán újra leihatjuk magunkat a jeles esemény alkalmából. Viszont akkor úgy készülj, hogy holnap lesz minden, ami csak belefér egy legénybúcsúba. Jut eszembe, mi lesz ezzel a kéglivel?

– Még nem tudom.

Nolan Rianon a kitárt ablakokon át ellátott a francia negyed háztetői fölött. Mindeddig sosem töprengett el azon, szereti-e ezt a

helyet, olyan természetes volt, hogy itt él és dolgozik, ebben a lüktető, színes kavalkádban. Hirtelen rádöbbedt: nagyon is ragaszkodik hozzá. Lerázta magáról a gondolatot, hiszen ez is olyan véglegesség-szagú volt.

Brian, miután a földre söpörte belőle a számtalan kacatot, elterült egy óriási fotelban.

– Hogy tudsz ekkora kuplerájban élni? – Feneke alól kihúzott egy, a támla és az ülőpárna közé szorult, nagyalakú, sárga borítékot, és a többi papír tetejére hajította.

Nolan azonnal felkapta, s szinte tétován nézelődött körbe, hová is tegye. Brian kérdő tekintetére majdnem közömbösen mondta:

– Állásajánlat.

– Nofene, újabban elhalmoznak mindenféle ajánlattal. Kelendő lettél. Susanen kívül ki akar még megkaparintani?

– A CNN.

– Mit ajánlanak?

– Tudósítói állást. Kezdetnek a Közel-Keleten.

– A kurva életbe! Neked minden összejön! A legjobb nő, a legjobb állás... Susan mit szólt hozzá?

– Sikított. Nem az örömtől. Ő persze azt szeretné, ha az újságnál maradnék vagy a helyi tévéhez mennék...

– Susan mindenekelőtt téged akar férjnek, és akkor is hozzád fog menni, ha te belegebedsz. Szerintem csak attól tart, hogy ha nem leszel szem előtt, jó szokásod szerint állandóan félrekefelsz. Mióta jártok együtt?

– Két éve? – tűnődött Nolan. – Vagy három?

– És ez idő alatt hányszor dugtál mással?

Rianon elvigyorodott.

– Nem számoltam.

– Na látod. Vagy felhagysz a csajozással, vagy nem. Tök mind-egy, hol dugsz és milyen családi állapotban.

– Ezt magyarázd el Susannek. Az állást illetően abban maradtunk, hogy majd a nász után megbeszéljük.

– Diplomátikus döntés volt – bólogatott Brian. – Nem is jellemző rád. Kimegyünk Irish Valley-be?

– Szedd inkább össze te a többieket, és gyertek be a városba. Mindenki eljön?

Brian felsóhajtott.

– A szokásos hét plusz egy lesz a felállás.

– Finn?

– Itthon van. – Újabb sóhaj, ezúttal szenvedőbb.

– Végül is oszlopos tagja a fiannának. – Nolan elmosolyodott a gondolatra, hogy kamaszkorukban mennyire utálta Brian, hogy állandóan a nyakába varrták a hűgát.

– A fiannának igen... De egy újabb műintézményt kipipálhat, amelynek immár nem oszlopos tagja.

– Megint kirúgták?

– Megint.

– Ezúttal honnan? Egy ideje elvesztettem a fonalat.

– A Berkeley-ről. Pedig már majdnem végzett, mindössze egy évet kellett volna még balhé nélkül kihúznia. És olyan kellemesen messze volt a Berkeley.

– Már megint ugyanazért? – Nolannek jókedve lett.

– Mi másért? Megbuzizta az egyetem hálózatát. Úgy kivágták, mint a macskát szarni, fel is jelentették, ráadásul ösztöndíjas volt. Fogalmam sincs, miből, hol és meddig tanul legközelebb. Mindenestre jobb híján hazaállított a tékozló lány, elszívott pár jointot a faterral, és egész éjjel a Queen-gyűjteményét bömböltette. Azzal

fenyegetőzik, hogy beáll egy utcai bandába, és rajzos performance-okkal fogják elkápráztatni a világot. Most éppen kupaktanácsot tartanak a cimboráival, milyen néven fussanak be világkarriert, ha ugyan nem kupakolnak... Ahogy azokat a fazonokat elnézem... Meg a te szobraidat... – felemelkedett a fotelból, és közelebb ment az ágy melletti polcon sorakozó kisplasztikákhoz. – Ilyesmit gyúrsz mostanában szabadidődben? Mi ez, valami pornográf bazárba szállítasz?

– A Káma-szútra. Szerintem nem pornográf – nevetett Nolan. – A szeretkezés összes lehetséges pozícióját ábrázolja. Ősi indiai tudomány rejlik az agyagban.

– Keféléstudomány?

– Szeretkezés – igazította ki Nolan.

– Ebben a témában nem vitatkozom veled. Különben is, mennem kell. Vár még egy rakás meló, berosált az irodában a szerver, a húgom persze pont most elérhetetlen, pedig két perc alatt meg tudná csinálni, ha akarná, de ilyenkor sosem érdeklik a gépek. A főnök idegbeteg, megígértem, hogy este még visszamegyek, és behozom a lemaradást. Az hétszentség, hogy két éven belül saját irodát nyitok.

– Nem féltelek.

– Én sem magamat. – Brian önkéntelenül kihúzta magát, egy picivel feljebb szegte az állát, és a hajába túrt.

Gyerekkori mozdulat, villant át Nolan agyán. Tipikus Brian Cormack-geztus. Volt benne egy csipetnyi gög és határtalan önbizalom. Nem véletlenül volt épp ő a fianna vezére. Tisztára, mint egy ulsteri szabadságharcos.

– Azt hiszem – mondta hirtelen Nolan –, mégiscsak lemegyek Irish Valley-be. Majd én szólok a srácoknak.

– Szerintem nagyra értékelnék. Az utóbbi időben eléggé elszakadtál tőlünk.

Tőlünk. Néha meglepte, a többiek még mindig mennyire komolyan veszik a fiannát. Hogy milyen szoros a szövetség köteléke közöttük, mennyire összetartanak, s még mindig képesek feloldódni, hinni és hősnek tudni magukat ebben a zárt, gyerekkorban teremtet mesevilágban. Mindössze párszor mulasztott – igazoltan – a szent és sérthetetlen, kéthetente megrendezett bulikról, amelyek mindig ugyanúgy kezdődtek, folytatódtak és végződtek. Senki idegen meg nem zavarhatta a hét fiút, akik közé nyolcadikként egyedül Finn Cormack ülhetett.

Brian már rég elment, de ő még mindig felváltva bámulta a Káma-szútra-sorozatot és a CNN sárga levélborítékját. Végül ledübörgött a manzárdjából, beköszönt a „klubba”, és némi rossz érzéssel a lelkében kiautózott Irish Valley-be, hogy összetrombitálja a fiannát.

Brian lakásában gyűltek össze, először is, mert nagyobb volt és pedánsan rendben tartott, másrészt mert merényletet terveztek Finn ellen. A lány Bernarddal érkezett, könnyű anyagból készült ruhája combközépig ért, mindent takart és mindent sejtetett.

– Hát erről beszéltem – mutatott a hűgára Brian. – Ez legénybúcsú.

– És? – Finn nem volt jókedvében.

– Így nem jöhetsz velünk. Úgyhogy átalakítunk – vigyorgott Mitch.

– Csinos yuppie fiút csinálunk belőled.

Finn elnevette magát:

– Tököt is kell ragasztanom? Csak azért, mert ez a marha meg-nősül?

– Már kikészítettük a jelmezt. Ing, nyakkendő, öltöny, a cipőt majd ki kell tömnöd – figyelmeztette James. – És ne felejsd el lemosni a szemfestéket.

Finn morogva eltűnt a másik szobában, de mire visszajött, látzott rajta, hogy kezdi élvezni a játékot. Már férfimód járt, nyeglén zsebre vágott kézzel elcammogott a fiúk előtt.

– A nyakkendőt egy kicsit vedd lazábbra!

– A mellényt gombold végig!

– Ne birizgáld a slicced, mert észreveszik, hogy hiányos a felszerelésed!

– Vedd le a gyűrűidet!

– Valamit kezdhetsz a hajaddal.

Záporoztak rá a jó tanácsok.

Megállt a tükör előtt, és megszemlélte magát.

– Adjatok egy kis hajszelét!

– Ki a fene használ hajszelét? – hüledezett Bernard.

– A bátyám.

Brian kelleetlenül előhozott egy tubust a fürdőszobából. Finn a tenyerére kent valamennyit a ragacsból, és tarkóra vágott, elöl a szemébe hulló haját hátrasimította. Csontos, keskeny arca, magas homloka védtelenül kitért a fiúk előtt. Nolan önkéntelenül Bernardra pillantott, a fiú tekintetéből mindent kiolvasott. Eszeveszeten szerelmes. Megpróbálta leolvasni Finn testéről, hogy összejötte már vele. Nem kapott választ. Ennél képtelenebb párt azonban el sem tudott volna képzelni. Tűz és víz. A kellesténél hosszabbra nyúló csöndben felállt, és határozottan az ajtóra mutatott.

– Nyomás! Ez az én estém.

Minden olyan volt, mint régen, amikor a 7+1 nekirontott az éjszakának, és maga alá gyűrte. A harmadik törzshelyük után már épp eleget ittak ahhoz, hogy gyakorlatilag megfélekedzenek a körmenet okáról.

– És arra emlékszel, amikor beástunk derékig a földbe?

– A beavatási szertartáson? Hogy a fenébe felejtethném el? Az egyik kezemben mogyorófavessző volt, a másikban pajzs, és vissza kellett vernem aljas, lándzsás támadásaitokat.

– Viszont amikor át kellett futnod az erdőn, megreccsentek a lábad alatt a száraz faágak. Egy igazi fiannaharcossal ez nem fordulhat elő – jegyezte meg mosolyogva Finn.

– Hát ezt meg honnan tudod?

– Ott ültem a fa tetején. Ellened szurkoltam.

– Ebben egy percig sem kételkedtem – húzta el a száját Nolan.

– És amikor át kellett ugranod egy olyan magas léccet, mint te voltál, akkor is csaltál – folytatta a lány.

– Nem nagyon. Csak dobantottam egy ruganyos faágon. De te mégsem szóltál róla senkinek.

– Kíváncsi voltam, mikor jönnek rá a többiek. És hogy miért akarsz a majmokhoz tartozni.

– Nyugi – veregette meg Nolan vállát Brian. – Akkorra már megkedveltünk. A húgom meg egyszerűen csak hülye.

Finn felállt az asztaltól; mindössze kétlépésnyire volt a zenegép, de ezt a két lépést igyekezett minél macsósabban megtenni. Aprót szórt bele, és lazán a masinának támaszkodott, mintha a lányokat gusztálná. Amikor felcsendült az *Innuendo*, Nolan megborzongott. Ez most nem kellett volna.

– Mikor válságban van, mindig kitör rajta a Queen-mánia – mondta magyarázólag Brian, mintha eddig nem tudták volna. –

Olyankor leragad a számítógép előtt, és ezt bömbölteti, és egész Irish Valley tikkkel, mert túlharsogja a U2-t.

– Válságban lennél? – szólta oda a lánynak Nolan.

Finn vállat vont. A szövegre koncentrált, bár Nolan gyanította, hogy kívülről tudja minden sorát. A fianna újabb kört rendelt, és belefeledkeztek az italba s az emlékekbe.

– És arra emlékeztek, amikor...

Nolan Rianon fülében összemosódtak a szavak. Nekik sokkal fontosabbak voltak az emlékek. Még Bernard is beszállt az ezerszer hallottak ezeregyedik előadásába.

– Válságban lennél? – ismételte meg a kérdést, közelebb hajolva a lányhoz.

– Csak kisebbben. Van még néhány egyetem az Államokban.

– Hallottam róla. Hogy úszta meg? Brian azt mondta, feljelentettek.

– Bernard hathatós jogi segítséget nyújtott. Rávette a vezetőséget, hogy jobban járnak, ha visszavonják a feljelentést, cserébe én megmutatom, mi volt a rendszer gyenge pontja. – Csibészesen elmosolyodott. – Nagy égés lenne, ha kiderülne, hogy ilyen könnyen feltörhető az egyetem szerveze.

– Miért nem mész át informatika szakra? Két kézzel kapnának utánad.

– Mert engem tulajdonképpen nem érdekel az informatika. Ezt már százszor elmondtam.

– Akkor esetleg megtanulhatnál rajzolni. Úgy értem, rendesen.

– Te most ugye szívatsz?

– Jól hallod. Ha rászánnád azt az időt, amit hackerkedéssel töltesz, még vihetnéd is valamire.

– Ne, Nolan! Ha kérhetném, ne okíts ki, mint a bátyám szokott.

– Baráti tanács volt.

– Akkor sem kell. Én sem adok neked.

– Pedig lenne néhány, igaz? – Nolan rágyújtott, és odakínálta a csomagot a lánynak.

– Lenne – bólintott Finn, és a levegőbe bökött, mintha ott úsznának előtte az éppen énekelt, mindent megmagyarázó szavak: „*Légy szabad!*”

– Hallgatlak – biztatta a fiú.

– Ez a te estéd. Ez meg az én dalom. Azt hiszem, a kettőnek semmi köze egymáshoz.

– Biztos vagy benne?

– Semmiben nem vagyok biztos – nevette el magát. – Mit mondhatnék neked? Nyomás, tovább, előre az éjszakába! Ne hajolj közelebb! – figyelmeztette a fiút. – Még buzinak néznek.

Nolan visszahőkölt. Ez a ruha... A yuppie szerelésben Finn szabálytalan szépsége még bizarrabbnak tűnt, férfiak és nők egyaránt bámulták. Lejárt a Queen-szám. Nyomtalanul oszlott el a dal a kocsma levegőjében, a fiút szinte bántotta a nyomában támadt furcsa érzés, noha nem akarta érteni a „sugallatot”.

– Meglepetés! – ordított James, aki „családi okokra” való hivatkozással extra eltávozást kapott a seregtől, ahol immár hadnagy volt, és nagyon élvezte ezt a kiruccanást.

A bejelentést követően a világon senki nem lepődött meg, hogy meglehetősen dekoratív hölgy libbent az asztal tetejére, azzal a határozott szándékkal, hogy erotikus sztriptízt mutat be. Ami azt illeti, amikor meglátta a vőlegényjelöltet, beleadott apait-anyait.

– Meg van beszélve vele a búcsúlövés is – kacsintott Mitch. – Oda-fent vár rátok egy puha kis fészek. Addig mi eliszogatunk itt lent.

Nolan hátradólt, érdeklődve nézte a valóban profi vetkőzőszámot. Igazán jó nőről gondoskodtak a barátai. A fianna nagyvonalú. Mindössze egyetlen problémája volt a hölgygel: most valahogy nem mozdultak meg az érzékei. Egész egyszerűen nem reagált a gyönyörűen kimunkált testre, ami pár nappal ezelőtt még lázba hozta volna.

– Nem fiúk, köszönöm, de nem menne – hallotta a saját szabadkozó hangját. – Hölgyem, ön gyönyörű. Csak éppen én vagyok tehetetlen.

– Ezt nem hiszem el – röhögött Brian. – Te? És még be is ismered? Gyerekek, ez tényleg megnőszül! Meghibbant!

Finn még mindig Nolan mögött állt a zenegépnél, és egy hasonlóan jól öltözött fickóval beszélgetett. A fiatalembert csak a mozdulatai árulták el, máskülönben egész férfias megjelenésű volt. Finn fiúsan mosolyogva megrázta a fejét, de ugyanakkor nagyon kedvesen megérintette a másik karját, mint aki az elutasítás ellenére is megköszöni az iránta tanúsított érdeklődést. Embert még ilyen kedvesen nem ráztak le, gondolta Nolan.

Kezdte unni az estét. Végre-valahára felcihelődtek, hogy visszatérjenek minden New Orleans-i buli kezdő- és végpontjához: Brian lakásához.

– Meglepetés! – ordították felváltva, és egymásnak estek a röhögéstől. – Mi akartuk meglepni, és nekünk maradt tátva a szánk!

– Én bezzeg nem kérttem magam! – Donald elmutogatta, milyen volt a baba az ő legénybúcsúján.

– Én is edzettem az esküvőm előtt – kontrázott Tony Moreno.

– Nagy ügy! Nolan évek óta edzésben van – jegyezte meg epésen Finn. – Nyilván mindvégig az olimpiára készült.

– Susan lenne a dobogó legfelső foka? – Brian több szempontból is megfontolta saját kérdését, aztán bólintott. – Kár, hogy nem ír. De kurva jó bőr. Erre inni kell. Ki bírja még a strapát?

Mint fékeveszett kamaszok, úgy szóródtak szét a csinos kanapékon, szófákon; meglazított nyakkendővel, nadrágderéknál kibugygyanó inggel, egyre vörösödő arccal, egyre trágárabbul és hangosabban mondták a tósztokat.

Finn észrevétlenül elővarázsolta rajzmappáját, és gyors mozdulatokkal remekbe sikerült karikatúrákat skiccelt fel az egyre részegebb társaságról. Legalább öt vázlatot készített, legvégül pedig megalkotta a csoportképet: James a saját katonabakancsából kandikált kifelé, Tony egy hatalmas pizzán ült, Donald pajzsra emelte Briant, de rogyadozott alatta, s mindketten sört izzadtak egy óriási korsóba, amiből Mitch szívószállal szopogatta ki az isteni nedűt. A háttérben Bernard trónolt egy rakás könyvön, és szigorú szemmel, összevont szemöldökkel nézett rájuk. Nolan pedig a fejük fölött repült – szárnyaszegetten.

– Egész jó – került a lány háta mögé Nolan.

– Szerintem is – mosolyodott el a lány, és letette a mappát.

– Miért hagyod abba? Most az egyszer nem akartam belekötni semmibe.

– Muszáj kimosnom a hajamból ezt a ragacsot. Megőrülök a szagától.

Átgázolt a részeg fiannán, átlépett félig már öntudatlanul motyogó bátyján. Menet közben az asztalra hajította a kölcsönzakót, letépte magáról a nyakkendőt, és a konyhapultba épített mosogatócsap alá hajolt. Ahogy a bő férfindegre rejtve megdőlt a teste, nyaka megfeszült, s végigcsordult rajta néhány kóbor vízcsepp, Nolant különös, ámde ismerős érzés fogta el. Amennyire nem izgatta fel a

sztriptíztáncosnő, annyira felkavarta érzéseit ez a látvány. Néhány perc múlva a lány felegyenesedett, vizes haját hátracsapta, arcának finom csontozata, tág résű szeme megint védtelennek mutatta.

Észrevette, hogy Nolan még mindig bámulja.

– Mivel nem megyek el az esküvődre, most adom oda a nászajándékomat. – Kitépte a mappából a Nolanról készített portrét, és összetekerte. – Néha majd elnézegetheted, miként festettél a szabadság utolsó napján.

– Utolsó előtti.

– Utolsó. Elmúlt éjfél. Már péntek van – helyesbített a lány.

– Ne rontsd el a kedvem! Van még harminchat óram. Tengernyi idő.

– Mire?

– Van néhány ötletem.

– Mit nézel?

– A csontszerkezetedet. Lenyűgözően erős. Korántsem olyan törekeny, mint amilyennek látszik. Gyere, megcsinálom rólad szabad életem utolsó szobrát.

– Hülyéskedsz? Utálom a szobraidat. Nem is szobrok, csak olyan gyurmák.

– Nem baj. Rég tudom, hogy nem leszek egy Rodin. Gyere! Ez az én estém, vagy nem? – kézen fogta a lányt, és húzni kezdte kifelé.

Finn nevetve pillantott hátra a szanaszét heverő, totálkáros fiánára. A harcosok mind kidőltek. Még akkor is nevetett, amikor a fiú egy emelettel feljebb vonszolta. Hajából futás közben vízcseppek hullottak a nyikorgó falépcsőkre, végigpettyezték az utat egészen a műterem ajtajáig, mintha jeleket szórna, hogy visszataláljon.

Nem szívesen vallotta be, de szerette Nolan műteremlakását. Tetszett neki, hogy éjszaka is fények játszanak a falakon, vibráló

neonszínek kúsznak-másznak az olykor hajnalig felszűrődő zene ritmusára. Már a száján volt a megjegyzés, hogy nyomát sem látja annak, hogy lakója költözni akarna, de még időben meggondolta magát.

– Te soha egyetlen szobrot sem fejeztél be? – kérdezte körbepillantva.

– Talán mert már félúton tudtam, hogy nem sikerülnek. Ha befejezem, az olyan végleges. Véglegesen rossz. Érted?

– Azt hiszem. Akkor miért akarsz egy újabb rossz szobrot gyúrni rólam?

– Hogy legalább kudarcélményem legyen rólad – mondta hirtelen Nolan, és maga lepődött meg a legjobban attól, ami kicsúszott a száján. – Ha már sikerélményem nem volt.

Finn állta a tekintetét. A szeme sem rebbent.

– Pocsék szobrász vagy, ezt tudom. Azt viszont eddig még csak nem is sejtettem, hogy mazochista is.

– Mazochista lennék? – Nolan fellendült a konyhapultra.

– Úgy tűnik.

– Kérdeznék valamit, Finn. Te sosem állhattál engem?

– Inkább úgy mondanám, irritáltál. Talán mert nagyon más voltál, mint ők.

– Az zavart, hogy más vagyok?

– Nem – ingatta fejét a lány, és kisímította homlokából a vizes tincseket. – Hanem az, hogy mégis alkalmazkodtál hozzájuk. Szartál te annak idején is az egész próbatételre, mégis végigcsináltad. Most is valami hasonlót teszel. Én is kérdeznék valamit. Miért nősz meg?

Nolan hallgatott. Ebben a pillanatban döbbsen rá, hogy azért torkollott Finnel minden beszélgetése veszekedésbe, mert nagyon is

a másik húsába vágó kérdéseket tettek fel egymásnak. Olyanokat, amelyekre nem akartak válaszolni.

– Oké! – Finn zsebre vágta a kezét, körbejárta a tágas teret. – Van még néhány órád, hogy megfelelő indokot találj. Semmi vész.

Megtorpant a polc előtt, és egyenként levette a kisplasztikákat. Pirulás nélkül tanulmányozta a kistányéryni szobrocskákat, s a vállá fölött visszapillantott Nolanre.

– Nocsak, a Káma-szútra.

Nolan elnevette magát.

– Végre valaki felismeri, és nem csak az jut róluk az eszébe, hogy vakoknak készült kefélesi útmutató. Hány éves is vagy?

– Nagykorú.

– És gondolom, kellő tapasztalat birtokában.

– Merthogy?

– Még csak el sem pirultál.

Finn leemelte az egyik szobrot, és hosszan tanulmányozta.

– Ez a pozitúra azonban nem egészen világos – mondta végül.

– Mert ez a szeretkezés technikai csúcса. Csak bizonyos gyakorlat és tapasztalatszerzés után lehet megcsinálni. Olyan, mint egy szerelmi bűvészmutatvány.

– Értem.

– Dehogyan érted. Ahhoz még túl fiatal vagy. És a számítógépen lógsz, algoritmusokkal tömöd a fejed, meg mindenféle hackertrükkön agyalsz, ahelyett, hogy a vonalakat és formákat próbálnád megfejteni. Teli vannak titokkal. Tudod, mindenki megtalálhatja a neki rendeltetett anyagot.

– Például a Káma-szútrát? – gúnyolódott a lány.

– Matériára gondoltam. Agyag, papír, vászon, ilyesmire. Keresd meg a tiédet!

Finn visszatette a polcra a szeretkező alakokat. Árnyék suhant át az arcán. A fiú még mindig a pulton ült.

– Azt hiszem, ideje mennem.

Nolan szeme megvillant.

– Vonalak, formák, titkok. Sok ez neked egyszerre?

Most Finn volt az, aki nem válaszolt. Aztán bólintott, és elindult az ajtó felé. Nolan lecsusszant az asztalról, és utánanyúlt.

– Ez a titok – húzta magához a lányt. Ujjai végigsiklottak az arcán. – Meg ez. Ez a forma, ez a csontszerkezet. – Megtapintotta kiálló járomcsontját, az állát, végül kulcscsontjára fektette a tenyerét. – Hogy a fenébe nem vettem észre eddig?!

– Nolan... Engedj el! Ebből baj lesz.

– Legyen!

Tiltottgyümölcs-íze volt a csóknak és minden érintésnek. Mint ha egy régi regében találták volna magukat, ahol minden egyes mozdulatukért és ölelésükért keményen megbüntetik majd őket az istenek, ők mégis kísértik és kihívják maguk ellen a sorsot. Pillanatok alatt az ágyra sodródtak, egymásra csodálkozva szeretkeztek, minden lelkifurdalás és felelősség nélkül, mint akik nagyon jól tudják, hogy először és utoljára teszik. Nolan képtelen volt csitítani az érzékeit. Ahogy elnyugodtak egy kis időre, máris újra szinte fájón kívánta a mellette fekvő lányt, újra és újra magára vonta, tanulta, csodálta, bővölte, mígnem a sokadik „először és utoljára” után Finn féláljultan álomba bódult.

Nolan azonban hiába várta a megváltó álmot. A hajnali derengésben megfakuló, majd újra életre kelő fényeket figyelte, aztán hirtelen kiugrott az ágyból, és megállt a formázó állványon vöröslő, még nedves agyagtömb előtt. Hosszan elnézte a gyúrt lepedő fodrai közt a vékony, meztelen testet, ujjai szinte magától gyúrták az agyagot. Kis időre

megfeledkezett mindenről. Az alvó lány védtelensége azzal kecsgettete, hogy megfeythet valamiféle titkot, mielőtt még Finn felébredne.

A lelke mélyén azonban tudta, hogy ez is csak egy torzó lesz. Egyszerűen nem marad rá ideje.

És Finn, mintha csak megérezte volna, megmozdult. Egy darabig egymásra meredtek, aztán a fiú elengedte a hűvös agyagot, amely már felvette a karcsú test formáját. A vízcsapnál kezét mosott, és szó nélkül visszabújt a lány mellé. Úgy szeretkeztek, mintha az életükért tennék. Mire a közeli templom órája elütötte a delet, az ablakon beömlő rengeteg fény már ostorként csapott végig rajtuk, büntetésül, amiért a végkimerülés határán izmaik még egyszer és utoljára engedelmeskedtek, és hajlékony testükkel kivarázsolták egymásból a Káma-szútra-féle bűvészmutatványt.

Hihetetlen csönd zuhant rájuk. Mintha megállt volna az élet, az utca lüktető zaja egy pillanat alatt felszívódott a semmiben. A percek lelassultak, zihálva, kimerülten fonódtak össze, mindketten arra várva, hogy a másik moccanjon előbb.

Kész. Vége.

Ennyi volt.

És egyszerre csak berobbant a szobába az egész fianna.

A csönd – ha lehetséges egyáltalán – feneketlenné vált. Nolan veritékes testtel felült az ágyban, egyenként végignézett a fiúkon. Egyedül Bernard fordult el, mint aki nem képes elviselni a látványt.

– Szerintem most menjetek ki! – javasolta Nolan halkán.

– Finn! – csattant Brian hangja.

– Szerintem te is menj ki! – mondta a lány meglepően nyugodt hangon.

Amikor a csapat libasorban kivonult, s a döngve bezáródó ajtó mögül meghallották az első káromkodást és Mitch harsogó röhögését, Nolan leszorította a lány két vállát az ágyra.

– Soha, érted, soha senkivel nem tudtam még azt megcsinálni.

– Akkor most elégedett lehetsz. – Finn szavaiban némi ironia csendült.

– Ne légy cinikus!

Ne légy az, ami nem akarsz lenni, akarta mondani a lány. De nem szólt semmit. Némán felöltözött, s Nolan nézte, miként takarják el előle az ostoba ruhadarabok a testét. Nadrág, férfinag, hiszen a saját ruhája odalent volt Brian lakásában. Amikor végzett, körülnézett, mint aki azt keresi, nem felejt-e itt valamit. Nolan felvette az ágy mellett heverő rajzot, hosszan tanulmányozta saját vonásait, amelyeket a lány a papírba égetett. Jó rajz volt. Felnézett.

– Finn, mondj már valamit!

A lány csak állt. Nem tanácstalanul, nem védtelenül, s a legkevésbé sem kiszolgáltatottan. Gondolkodott, mit is mondhatna ebben a helyzetben. Végül ujjait végigfuttatta Nolan CD-gyűjteményén, kivett egyet, és a lejátzóba lökte.

A küszöbön megállt egy pillanatra.

– Minden jól, Nolan!

Halkan tette be maga mögött az ajtót, s abban a pillanatban felharsant az *Innuendo*.

Úzte, kísértette ez a sokféle dallamvilágból összeszótt, eklektikus zene. Kiúzta Irish Valley-be. Róla szólt, neki szólt. Üzenet. Sugallat. Finntől. Minden félelme feléledt, mint gyerekkorában, amikor

először érezte meg ezt a meleg párárt. Ezt a félelmet nem űzte el a fianna sem, amelyhez nem akart tartozni, pusztán csak John Cormack meséi vitték a csapatba. Finn mindezt tudta. Az a nyakas, makacs kislány a kezdettől fogva mindent tudott róla. A csalásait, a hazugságait. Finn megőrizte a titkot, hogy Nolan Rianon magányos harcos. Miként Finn Cormack is. Ők ketten csak játszottak. Ők ketten mindig elkőboroltak a nyájtól, utakat kerestek, keresnek.

Nem együtt.

Mindenki megtalálhatja a maga matériáját, amivel alkothat. Mi-lyen nagyképűen hangzik! Az is, hogy mindenkinek van egy útja, amit végig kell járnia.

Felmászott a hatalmas tölgyre az autószerelő műhely mellett. Az emeleti konyhában John Cormack épp egy füves cigit sodort, a mellette lévő szobában Finn próbált valamiféle rendet rakni, de hiába, minduntalan lelassultak a mozdulatai, félúton elfelejtette, mit akart kezdeni a kezében tartott dologgal. Végül feladta, és a számítógép elé telepedett.

Nolan leugrott, és a kocsiját a fák között hagyva elsietett a pub felé, ahol egykor az anyja dolgozott. Donald nem volt sehol, a pincérlány épp zárni készült, de azért még beengedte, cserébe Nolan futó csókot nyomott az arcára, aztán felragadta a telefont, és behúzódott a söntés mögé.

Negyedóra múlva megint a fára kapaszkodott felfelé, és a vastag ágon egyensúlyozva átlendült Finn ablakpárkányára. A lány ujjai lesiklottak a billentyűkről. Nolan beugrott a szobába.

– Két dolgot tegyél meg! – kérte mosolyogva, de nagyon komolyan. – Egy: kapcsolj ki azt az átkozott gépet. Kettő: ne szólj egy szót se. Megteszed?

Finn bólintott. Alig néhány órája jött el tőle, még sajtott a teste; alig néhány óra múlva a fiú bevonul a templomba egy másik nővel. Ugyan, miről is beszélgethetnének?

Mintha némasági fogadalmat tettek volna, ölekezésük csöndes volt, lány elköszönés, és reggelre már nem volt más hátra, mint tudomásul venni: valóban ez volt az utolsó. Ebben a pillanatban ért véget hosszúra nyúlt kamaszkoruk is.

– Mi van?! – Brian úgy bámult Susan Dersen apjára, mint aki roszszul hall. A mögötte felsorakozó, ünneplőbe glancolt fiannára nézett, de a fiúk is csak tátott szájjal meredtek az örömapára.

Ami azt illeti, még vagy hatvanan így voltak vele. Izgalom hullámzott végig a templomlépcsőn várakozó tömegben.

– Nem lesz esküvő – ismételte meg Mr. Dersen. – Nagyon sajnálom – mondta vörös arccal, és faképnél hagyta Briant, hogy a fiannánál illusztrisabb meghívottjainál is kimagyarázkodjon.

Laura, a reménybeli ara legjobb barátnője és egyik koszorúslánya valamivel bőbeszédűbb volt.

– Éjjel Nolan felhívta Susant, hogy mégsem lesz esküvő. Éjjel, amikor már nem lehetett lemondani! Ezt a szemétséget! Susan idegösszeomlást kapott. Még jó, hogy nem az oltár előtt gondolta meg magát az a rohadék.

Donald hosszan vakarózott.

– Nem azért mondom... Ez kissé meredek... Szóval amikor Jennyvel elindultunk otthonról, akkor láttuk Nolan kocsiját a műhely előtt.

Jenny, Donald felesége aprókat bólogatva helyeselt.

– Így igaz. Ezek szerint másfél órával az esküvője előtt még Finnél volt. Illetve akkor még nem tudtuk, hogy nem lesz esküvő.

A fianna vitézei összenéztek.

– Finn! – ordított fel Brian, mint gyerekkorában. – Már megint mit csináltál?

– A kurva életbe! – Bernard a templomlépcsőbe rúgott.

– Ahogy mondd – helyeselt James, és hangosan felröhögött. – Ezek ketten összeálltak?

– Hát, hogy összefeküdtek, az hétszentség – vigyorgott Mitch. – Láthattuk. Kapjuk el őket!

Mintha csak egy újabb, izgalmas kaland várna rájuk, a Laurával kiegészült kis konvoj kihajtott New Orleansból, és széleseben száguldott a lópvidék felé. Irish Valley-be forródróton már megérkezhetett a hír, és a fodrászszalon vendégeinek hathatós közreműködésével el is terjedhetett, mert ki nevetve, ki meg felháborodva integetett a fiúknak.

– Ha Nolan Rianont keresitek, Finn körül keressétek! – szaladt ki a fodrászatzból Laura anyja.

– Már az egész város erről pletykál – morgott Brian. – Meg fogják kövezni azt a hülye tyúkot.

A Cormack-műhely kivételesen tele volt. Hirtelen minden környékbeli talált valami javítanivalót a kocsiján. John Cormack viszont nem tudott, vagy nem akart friss hírekkel szolgálni. És úgy festett, Irish Valley-ben épp Finn az egyetlen, aki még nem hallotta a nagy hírt. Mindössze egy combközépig érő trikót viselt, s mivel a számítógépe előtt ült, és közben Queent hallgatott, a fianna azonnal tudta, hogy „válsághelyzetben” van.

– Milyen volt az esküvő? – kérdezte fel sem nézve a monitorról.

– Hiányos – mondta Donald.
– Kevés volt a pia?
– Hibádzott a létszám.
– Mert megszöktetted a koszorúslányt? – bökött Finn Laurára.
Brian keményen a húga szemébe nézett:
– Hol van Nolan?
– Fogalmam sincs. Azt hittem, éppen nősül.
– Leginkább őt hiányolták. Többen. Úgy fest a helyzet, hogy meglógott.
– Ha volt egy csöpp esze, megtette – nevette el magát Finn.
– Reggel még itt volt nálad.
– Honnan tudod?
– Hogy honnan? – Laura megpördült a habos koszorúslányi ruhában, a rózsaszín tüll szinte súrolta Finn arcát. – Itt már mindenki arról beszél, hogy veled kefélté át az elmúlt napokat.
– Napokról beszélni azért túlzás.
– Hol van Nolan?
– Kérdezzetek valami mást is. Valami olyat, amire válaszolni is tudok.
– Hát tudod, Finn... Elég nagy kurva vagy – közölte kerekén Laura. – Nem csoda, hogy sosem kedveltek téged mifelénk.
Finn halálos nyugalommal nézett szembe a többiekkel. Egytől egyig a szemükbe nézett.
– Erősek és okosak vagytok így együtt, igaz? Erősek és okosak az ulsteri vitézek. Nekünk megreccsent a lábunk alatt a fa futás közben, mi túl gyorsan futottunk, mert a rohanást élvezzük, és nem azt nézzük, mi kerül az utunkba, mit kell kikerülni. *Ezt* nem tudjátok megbocsátani. Ha ezért kurva vagyok, akkor soha többé nem akarok más lenni, csak kurva.

– Ne, Finn, ne beszélj így! – kérte Tony. – Végül is, mi csak röhgünk az egészen.

– Majd elmúlik és megemésztik. Tényleg, mi a fenének kerítünk ekkora feneket a dolgoknak? – Donald segélykérően nézett a feleségére.

– Majd én megmondom, miért – lépett újra elő Brian fedezékéből Laura.

Finn egyetlen mozdulattal megállította.

– Te itt, ebben a házban semmit nem mondasz meg. Hanem fogod magad, és elhúzol innen a jó édes anyádba. De nagyon gyorsan.

– Laura, nem a te kezdről csapták le Nolant, akkor meg mit pattogsz ennyire? – James kituszkolta a rózsaszín tüllbe bugyolált fúriát, és katonásan átvette a parancsnokságot. – Szerintem mindenki menjen a dolgára, vagy az esküvői buli helyett csapjunk egy másikat.

– Gyertek, beburkolunk néhány pizzát! – Tony is kezdte kifelé terelni a népet.

Csak Bernard nem mozdult.

– Szükséged van valamire?

Finn némán megrázta a fejét.

Kimentek. James odasúgta:

– Mindjárt visszajövök.

Finn ólomlassúsággal lehámozta magáról a vékony trikót, farmert és blúzt vett fel, s mire James újra megjelent, már egy leheletnyi színt is varázsolt az arcára.

– Gondolom, szükséged lenne most egy verdára. Mondd, hova vigyelek? A többiek elmentek pizzát zabálni.

– New Orleansba – nyelt nagyot a lány. – Kösz, James.

James Henessy nem kérdezett egyebet. Nem kérdezte a címet sem, azonnal a francia negyedbe hajtott, ahol a „klubból” természetesen zene szivárgott fel a tetőtéri műteremlakásba. A rengeteg nyári fény az üveglablakokon megtörve minden szögből összetűzet zúdított a szemükre. Némileg összehajtották a lakást, noha első pillantásra minden olyannak tetszett, mint ahogy megszokták: az ágy vetetlen, a szokásos rendetlenségben alig tűnt fel az a néhány hiányzó ruhadarab. Amikor jobban körülnéztek, látták, hogy eltűnt Nolan laptopja is.

A szobrok, a mindörökre befejezetlen szobrok és plasztikák ott sorakoztak a sarokban, de a formázóállványon az agyagtorzót most nem védte nedves rongy. A vöröses agyagból épphogy kibomló női testnek támasztva egy levél. Csak ennyi állt a borítékon: *Finn*.

A lány beharapta a szája szélét, mint aki a mosolyát akarja elrejtetni. Kisöpörte homlokába hulló haját, és feltépte a borítékot. A levél nem volt hosszú.

Igazad volt. Megértettem. Kösz, hogy nem adtál ki, hogy fedeztél, köszönöm, hogy rádöbentettél: nyájon kívüli vagyok. Akárcsak te. Jó tudni, hogy nem voltam egyedül. Én szerencsére időben kaptam jobb ajánlatot az élettől. Kis időre lelépek. Addig tanulj meg rendszeresen rajzolni! Tudod: formák, vonalak, titkok. A torzóhoz ne nyúlj, egyszer majd befejezem. Különben tényleg elképesztően gyönyörű a csontszerkezeted. Csókolom minden porcikádat. Kösz az Innuendót. Ugyanazt kívánom neked! Nolan.

Másnap Finn Cormack eltűnt a városból.

Egy évtizeddel később Nolan Rianon azon tűnődött az atlantai kórházi ágyon fekve, hogy az örökös feszültségben, a lét s a holnap

örökös bizonytalanságában eltöltött évtized után képes lesz-e még valaha vonalak, formák, titkok után kutatni. Vajon szabad ember volt-e, mint hitte magáról, vagy egyszerűen csak megszállott?

„...*vezet vak téboly...*”

Fázott. Rettenetesen fázott.

TARA MONTI
INNUENDO
ellenszélben

Mindenkinek megvan a maga útja.

Nolan Rianonnak, a sokat látott haditudósítónak
esze ágában sincs visszatérni gyerekkora színhelyére.
Finn Cormack, a festőnő (és melleleg az FBI által jegyzett hacker)
is abban a hiszemben járja saját, néha nem éppen törvényes útját,
hogy örökre hátat fordított a városnak.

Valaha egy dal sodorta össze őket, a két örökös kívülállót.

Egy haláleset azonban mindent megváltoztat.
Az utak újra keresztezik egymást – és nem csupán kettejüké.

Titkok, hazugságok, barátok.

Már semmi sem olyan, mint régen. Már semmi sem az, aminek látszik.
Nolan és Finn válaszok után kutat gyermekkoruk regéi és szilánkjai között,
ám egymással is meg kell küzdeniük.

Aztán egy újabb gyilkosság után már versenyt futnak az idővel.

Kiben bízhatnak ők, akik a fél világon át menekültek
a sorsuk és zűrzavaros érzéseik elől,
és felégettek maguk mögött minden hidat?

Ne félj!
A szárnyakat a szél teremti!

Fekete Macska
Regénytár

*Felnőtteknek
ajánljuk!*

3 999 Ft

ISBN 978 963 245 982 0

9 789632 459820